

Γιατί επιζητούμε την αγάπη; (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπουσία](#)

«Να αγαπάμε τους συνανθρώπους μας, χωρίς να αναρωτιόμαστε, αν αυτοί μας αγαπούν» γ. Σωφρόνιος του Essex. Η εποχή μας χαρακτηρίζεται και από διάφορες απαιτήσεις, όπως στα ανθρώπινα δικαιώματα, στην οικονομική άνεση, στην ηδονή. Κυρίως όμως στην αγάπη. Οι άνθρωποι, όχι απλά θέλουν να τους αγαπούν, αλλά το απαιτούν, το ζητούν. Φαίνεται αυτό σ' όλες τις διαπροσωπικές σχέσεις, στη φιλία, στο γάμο, στο επάγγελμα, ακόμα και στη σχέση μας με τον πνευματικό πατέρα.

Η επιθυμία να μάς αγαπούν και να εκφράζουν την αγάπη τους αυτοί με τους οποίους συνδεόμαστε, ασφαλώς δεν είναι εφάμαρτη. Κρύβει την ανάγκη μας για επιβίωση πνευματική, ψυχολογική και σωματική. Ο άνθρωπος, πλασμένος κατ' εικόνα του Τριαδικού Θεού, που είναι κοινωνία αγάπης, χαίρεται και αναπτύσσεται, όταν ζει την αγάπη.

Ωστόσο, η ανάγκη αυτή για επιβίωση -ακόμα και σωματική- καθίσταται πιο επιτακτική στη βρεφική ηλικία. Μειώνεται στο βαθμό που ο άνθρωπος μεγαλώνει, δηλαδή απεξαρτοποιείται. Κι αυτό όχι μόνο στο σωματικό επίπεδο, αλλά και στο ψυχολογικό και στο πνευματικό. Όσο απεξαρτοποιείται από αυτή την ανάγκη τόσο ωριμάζει, κι όσο ωριμάζει τόσο αισθάνεται «πεπληρωμένος» «εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού».

Έτσι, ενώ η επιθυμία να μάς αγαπούν μάς ευχαριστεί, η απαίτηση και η εξάρτηση από αυτή γίνεται βάσανο που κατακαίει την ύπαρξη και μας στερεί την ελευθερία, τη χαρά, την ειρήνη.

Ένας άγιος, όπως ο Γέροντας Σωφρόνιος, καταθέτοντας το πιο πάνω βίωμα του, ασφαλώς δεν αποστασιοποιείται από την ανθρώπινη σχέση ούτε την απορρίπτει εγωκεντρικά. Απλά εκφράζει την ελευθερία του και την αγάπη του, που δεν έχει απαίτηση από τους άλλους. Γι' αυτό και οι άλλοι κοντά του αισθάνονται «ευρυχωρία κι όχι στενοχώρια», κατά τον π. Επιφάνειο Θεοδωρόπουλο.

Βέβαια, το ζητούμενο δεν είναι να μην έχουμε την ανάγκη της αγάπης των γύρω μας. Γιατί, νομίζω, πως μια τέτοια επιδίωξη θα οδηγήσει σε σκληρότητα και εσωτερική ανασφάλεια. Το σημαντικό είναι ν' αναπτυσσόμαστε μέσα στην αγάπη του Χριστού, αποκτώντας τη δική Του αγάπη που «δεν ήλθε να διακονηθεί αλλά να διακονήσει και να δώσει τη ζωή Του λύτρον αντί πολλών». Τότε, η απεξάρτηση από την ανάγκη και την επιθυμία της αγάπης των άλλων θα έλθει ως αποτέλεσμα, ως δείγμα της ανάπτυξής μας, της ωριμότητάς μας.

Τότε, ζώντας εμπειρικά την ωριμότητά μας, θα ζούμε, μαζί με τους συνανθρώπους

μας, την ομορφιά του κόσμου του Μεγάλου Θεού μας. Θα καταλάβουμε πως οι όποιες εξαρτήσεις από τους γύρω μας, όσο «ανθρώπινες» και «καλές» και να είναι, δεν δίδουν αυτό που στο βάθος θέλουμε, ως προερχόμενες από ατελείς ανθρώπους. Αν αυτό μας οδηγήσει στην αναζήτηση του Θεού και της Αγάπης Του, στην πραγματικότητα θα μας οδηγήσει στην ενότητα με τους ανθρώπους, δηλαδή στην εμπειρία της ερχόμενης Βασιλείας του Θεού.